

Сега азъ разбирамъ, че сѣмето сѣто
отъ мойта килия е вързало плодъ;
че въ хали и бури е пазено свѣто
отъ честнитѣ люди на българский родъ.
Сега ми просвѣтва на какви избрани
и смѣли герои — за подвигъ призванни —
сѣмъ правилъ завети: за честъ, правдини...
Сега чакъ азъ виждамъ свѣтли бжднини!

(Докато Отецъ Паисий говори отъ дветѣ му
страни се открояватъ сѣнкитѣ на: Георги Раковски,
Левски, Караджата, Хаджи Димитъръ, Отецъ Ма-
тей Преображенски, Бозвелията, Софроний Вра-
чански, Димитъръ и Константинъ Миладинови,
Ангелъ Кънчевъ). Сѣнката на *Отецъ Паисий* вгле-
дана въ падналитѣ прошепва:

Слава герои — българи будни,
дивни юнаци — приказно чудни!
Слава на вашия смѣлъ
духъ, що народенъ кръстъ е понелъ!

Днесъ свѣта вижда, какъ знай да брани
Българинъ свойтѣ

(Още не прошепналъ последна дума гръмва въ
хоръ небесенъ химнъ по мелодията на Шуми
Марица).

Слава герои — българи будни,
дивни юнаци — приказно чудни!
Слава на вашия смѣлъ
духъ, що народенъ кръстъ е понелъ!
Днесъ свѣта вижда, какъ знай да брани
българинъ свойтѣ китни балкани
Че го не плашатъ беди,
Че роденъ пламъкъ топли гърди.